

len, netop prøver at tage hensyn til, at det er unge, der har mest glæde af at komme ud i egentlig praktisk virksomhed.

Så siger hr. Anders Mølgaard til slut, at det var, som om der var en undertone i de to forslag, L 24 og L 25, nemlig af, at dette måske skulle ses i lyset af, at der nu var plads på skolerne, og derfor ville vi skaffe dem nogle elever. Nej. Men man kan med stor glæde se, synes jeg – og det mener jeg hr. Anders Mølgaard kan være enig med mig i – at vi uden alt for store omkostninger er i stand til at tilbyde de unge nogle muligheder her og nu, for med de faldende ungdomsårgange er der faktisk plads, der er faciliteter.

Og man kunne sige det på en anden måde: Vi kommer i virkeligheden billigere til det, og derfor vil jeg tro, at vi godt kunne blive enige om, at det måske også var en fordel.

Hr. Frank Dahlgaard sluttede op om alle tre lovforslag og gjorde navnlig en del ud af ad hoc-udvalget, og det var jeg glad for, for det er også tænkt sådan, som hr. Frank Dahlgaard fremdrog det, og ikke på nogen måde, som hr. Anders Mølgaard og andre har nævnt det, at stække de faglige udvalg. Lige så ofte og lige så hurtigt og lige så dynamisk, som de faglige udvalg kan komme med relevante uddannelses-tilbud, der tilgodeser de grupper, skal de være velkomne.

Vi har bare med dette lovforslag forbeholdt os muligheden for – navnlig dér, hvor det ikke er helt naturligt og selvfølgelig, at de faglige udvalg tager initiativer, nemlig når man også går på tværs af nogle fagrænsener, eller hvor det ikke er særlig oplagt, fordi området ikke er særlig stort – at inddrage hele apparatet med et fagligt udvalg og at kunne gennemføre ad hoc-udvalgene fra begyndelsen til slutningen.

Jeg mener, det er et problem, som hr. Frank Dahlgaard sagde det, hvis de faglige udvalgs kompetencer skal opfattes som et monopol. Det er de faglige udvalg heller ikke tjent med, for så kommer de alt for let til at sidde tilbage med problemerne selv.

Jeg tror på, at når de naturlige reaktioner er blevet kendt, er det muligt at indlede et fornuftigt, fordrageligt og konstruktivt samarbejde om dette ud fra det fælles ansvar, vi har over for de unge.

Hr. Frank Dahlgaard spurgte også: Kan man forestille sig med den nye ydelse, nemlig ca. halve dagpenge, på 5.500-6.000 kr. om måneden, at gruppen af de lidt ældre unge kom til at

sidde sammen med nogle, der har andre ydelser? Ja, det kan man altså. Man kan allerede i dag opleve på erhvervsskolerne, at de sidder med forskellige ydelser. Jeg synes personligt altid, at det har været lidt af et problem. Jeg har mange gange fra denne talerstol slået et slag for at have ensartede ydelser til unge under uddannelse. Nu nærmer vi os trods alt et niveau, hvor – og jeg glædede mig over, at hr. Ole Vagn Christensen sagde det – de unge ikke søger uddannelse efter, hvor man får mest muligt ud af det økonomisk, men søger uddannelse dér, hvor man synes, man har sine evner og sine muligheder.

Men der vil fortsat være forskel. Nu er den ikke så stor, og det tror jeg man kan leve med.

Så var der myndighedsbestemmelserne, som hører til lovgivningen, som den har været i lang tid. Vi kan måske kigge på i Uddannelsesudvalget, om der skulle være behov for at se nærmere på det.

Hr. Aage Frandsen var ud over det ideologiske betænkelig ved 18-måneders-uddannelsen, altså den længde på en uddannelse, og det er vel også nogenlunde det korteste, vi kan tillade os, hvis den skal give kompetence. Men vi har jo altså forløb allerede i dag, der gennem 18 måneders uddannelse giver kompetence, og jeg tror, som jeg måske er nødt til at gentage, at der også er unge, som lige præcis har glæde af at have et sådant forløb, et overskueligt, overkommeligt uddannelsesforløb på 18 måneder, men som får sådanne kompetencer, at der er mulighed for beskæftigelse bagefter.

Men det, som er meget væsentligt i denne sammenhæng, er at sige, at disse 18 måneders forløb meget nemt – det håber jeg da – kan blive fødelinjer til traditionelle uddannelser, herunder erhvervsuddannelser, så det i virkeligheden bliver en forbedret indgangsmulighed for en gruppe af unge til at komme på en erhvervsskole, handelsskole eller teknisk skole og dermed også til glæde for arbejdsmarkedets parter og de virksomheder, som de til sin tid skal ud og virke i.

Hr. Aage Frandsen spurgte også til økonomien. Jeg vil sige – fordi der somme tider bruges store bogstaver, ikke så meget herinde, men mere uden for Folketinget om, at økonomien er elendig, og at vi har svigtet erhvervsskolerne – at det mener jeg ikke er rigtig. I den tid, jeg har haft med det at gøre, har vi ved de årlige finanslove i både 1994 og 1995 øget bevillingerne mærkbart såvel til tekniske skoler som til han-